

[Ib Christensen]

foreslået nu med hensyn til at stoppe jord- og boligspekulationen, foretage større offentlige besparelser og nedsætte indkomstskatetrykket i stedet for at forøge det. Retsforbundet vil i de kommende dage gøre, hvad vi formår for at tilføre regeringens politik disse væsentlige korrektioner.

Efter disse indledende bemærkninger vil jeg gerne fastslå følgende. Det psykologiske klima er til stede i det danske folk for at foretage den kursændring i den økonomiske politik, som vort lands økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation tilsiger. Det første fornødne er, at vi genvinder vor handlfrihed til selv at bestemme, hvordan vi vil reagere på de påvirkninger, der kommer til os udefra. Det indebærer et brud med EF-politikken, hvor EMSen er det første trin i skabelsen af en økonomisk monetær union. Det er en utålelig situation, at vore økonomiske og beskæftigelsesmæssige muligheder forringes gennem EF-bindinger, og det er utåleligt, at visse kræfter nu vil appellere til EF for at forhindre en øget jordbeskatning her i landet. Skal vi nu også på dette felt som på afgiftsområdet ligge under for EF? Jeg vil gerne have skatte- og afgiftsministerens udsagn herom.

Det næste fornødne er, at der sker et brud med den skattepolitik, socialdemokratiet og folketingets borgerlige partier har ført siden 1964 med afvikling af næsten al jordbeskatning i Danmark og forøgelse af skatten på folks arbejde. Denne politik har betydet, at snese af milliarder kroner er foræret til ejendomsbesidderne, mens vi til gengæld har fået verdens hårdeste indkomstskattetryk. Denne politik har videre betydet, at inflationen har fået næring af de arbejdsfrie gevinster, at generationsskiftet i by og på land er blevet forhindret, og at opsparingen er gået til passiv anbringelse i jord og anden fast ejendom i stedet for til arbejdspladser i erhvervslivet. Resultatet er blevet et renteåg, der tynger befolkning og erhverv – et renteåg, der også er fremkaldt af den uforsvarlige valutapolitik, som har nødvendiggjort tilskyndelse til udenlandsk låntagning.

Retsforbundet støtter de beskudte tilløb i regeringens politik, der er til en kursændring på dette område, men vi opfordrer indtrængende regeringen til at lade statsgrundskylden omfatte al jord. Ellers vil den bære ved til den opfattelse, at der er tale om en sær-

skat på landbruget. Vi tager altså afstand fra regeringens særlige begrundelse for denne statsgrundskyld på landbrugsjord, men vi tager også afstand fra landbrugets kampagne. Det vil i virkeligheden være en fordel for erhvervet med en øget løbende beskatning af landbrugsjorden, fordi det vil forhindre spekulation, forhindre kapitalisering, lette generationsskiftet og også skabe basis for afvikling af kapitalvindingsskatten.

En permanent statsgrundskyld på 2 pct. – som regeringen altså oprindeligt havde tanker om, ganske vist kun på landbrugsjorden – på al jord vil give 4 mia kr., som der unægtelig er brug for i den aktuelle statsfinansielle situation, og som også, sammen med større offentlige besparelser, vil kunne finansiere en lettelse af det hårde indkomstskattetryk. Desuden vil det kunne bremse ejendomspriser-nes himmelflugt og dermed inflationen. Retsforbundet vil stille ændringsforslag herom.

Det tredje fornødne er gennemførelsen af større offentlige besparelser end dem, regeringen lægger op til. Retsforbundet vil til finanslovsforslaget stille ændringsforslag om fjernelse af statsstøtte til særinteresser af enhver art. Vi må have en klarere sondring mellem, hvad der er fællesopgaver, og hvad de enkelte erhverv eller interessegrupper og de enkelte borgere selv kan og bør klare. Vi må erkende, at den samlede sum af offentlige opgaver, som hver for sig må siges at være rimelige, simpelt hen bliver for tyngende. Vi må ganske enkelt bremse op og indstille os på, at offentlige serviceydelser, hvor det er socialt forsvarligt og økonomisk rimeligt og muligt, i større grad må bære sig selv. Og vi må i højere grad kanalisere de sociale udgifter, som andrager 40 pct. af statens udgifter, hen, hvor de reelle behov er.

Det fjerde fornødne er at erkende, at den statslige tvangsindkomstpolitik har spillet fallit. Siden 1975 har staten dikteret løn- og arbejdsvilkårene på arbejdsmarkedet samt i perioder gennemført en ret så rigoristisk pris- og avancelovgivning. Såfremt tvangsindkomstpolitikken var frelsen for det danske samfund, så stod vi ikke i den situation, vi har i dag. Stik modsat regeringen og de borgerlige partier, hvoraf endog nogle kalder sig liberale, mener retsforbundet, at tiden er inde til at tilbagegive arbejdsmarked og erhvervsliv ansvaret for egne anliggender. Det gælder løn, priser, avancer, medejendomsret. Kun